

2012 júliusa elejének egy kora reggelén nagy nyüzsgés volt már a csíkszeredai buszmegállóban. Még nagyon korán volt, de szerintem senki se tudott volna tovább aludni, mindenki nagy izgalommal várta, hogy elinduljunk. Aztán nemsokára megérkezett a busz, és a szülők elbúcsúztak gyerekeiktől, s nyomtak egy utolsó csókot a hűvös szél által kipirult arcukra. És aztán az autóbusz megmozdult. Elindultunk!

Sajnos, nem igazán emlékszem a kinti tájra, szinte az egész utat átaludtam...

Arra ébredtem, hogy máris Nagyváradon, a határ előtti utolsó városban voltunk. Itt már összegyűjtötték az útleveleket, hogy gond nélkül átjuthassunk a szép magyar földre.

A határon túl mintha egy álmvilágba csöppentem volna.. Sehol egy felhő az égen, csak a ragyogó, sárga nap tündökölt, mely felé a csodaszép napraforgók vidáman fordították gyönyörű koronájukat...

Már vagy 20 perce kerülgettük a Duna két partján fekvő fővárost, átmentük a Lánchídon, Budáról Pestre, Pestről Budára, de végül csak megtaláltuk szálláshelyünket... Vacsora után mindenki, ahogy a szobájába ért, nekiesett az ágynak, és kipihente a hosszú út fáradalmait...

Nagyon jó, sűrű, eseménydús három napban volt részünk, mindenki úgy érezte, hogy legalább két hetet töltöttünk el Budapesten. Ez idő alatt mégis rengeteg mindent csináltunk: megnéztük a csodás Országházat, a Halászbástyát, még Szentendrére is elmentünk, Visegrádon a várba és a bobbálya... És el nem lehet mondani, mekkora élmény volt a magyar fővárosban libegőzni, mikor az egész város elénk tárult, mi meg csak néztük a magasból, s egyre közeledtünk felé.

Aztán három nap után már egyenesen Balatonszabadi-Sóstó felé vettük az irányt. Körülbelül másfél óra alatt meg is érkeztünk a táborba. Megismerkedtünk szállásunkkal, és az egész táborhellyel, s már aznap délután belemártóztunk a hatalmas, csodaszép Balaton langyos,

lágyan hullámozó, simogató vizébe. De ez alatt a tíz nap alatt nem csak a Balatonban úszkálva élveztük a nyarat!

Tapolcán is voltunk, ahol a Tavas-barlangban csónakáztunk. Na és a tihanyi kirándulás! Az egyszerűen mesés volt! Átszelni a „Magyar-tengert” egy csodaszép, nagy hajóval, majd tanulni a tihanyi apátságról! Nagyon tetszett..

A Balaton partja és vize is nagyon szép és tiszta volt. Egyszerűen élvezet volt benne úszkálni, pancsolni. Azt hiszem, minden nap kimentünk a strandra, néha kétszer is... Esténként pingpongoztunk, biliárdoztunk, sőt röplabdáztunk is.. Mindenki nagyon megkedvelte ezt a játékot, még a magyarországi gyerekekkel is összehozott minket..

Észre sem vettük, de nagyon hamar eltelt ez a 10 nap.

Sose felejttem el, milyen szomorúan pakolt össze mindenki az indulás reggelén. Fájó szívvel hagytuk ott a tábort, szó, mi szó, nagyon jól éreztük magunkat ott. Szerettük a kirándulásokat, a nagy fagyaltozásokat, a röplabdaestéket.

Életre szóló barátságok is szövődtek.

De be kellett látnunk, jobb, ha hazamegyünk, szüleinknek is nagyon hiányozhattunk már, így hát elindultunk hazafelé...

Sikeresen, gond nélkül hazaértünk, az iskolánál már minden aggódó, izgatott szülő várta, hogy gyermeke leszálljon az autóbusról.

Mikor megérkeztünk a lakásba, jóleső fáradtsággal meg egy „Otthon, édes otthon” sóhajjal beledőltem a már készen megvetett ágyamba, és csak másnap reggel meséltem el szüleimnek mindent.

Bartha Katalin 6.A, 2012